

Зоран Аврамовић

СРБИ У ПАУКОВОЈ МРЕЖИ ЗАПАДА
(Српско искуство 1990-2024)

Уредник
Зоран Колунџија

Зоран Аврамовић

СРБИ У ПАУКОВОЈ МРЕЖИ ЗАПАДА

(Српско искуство 1990-2024)

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

САДРЖАЈ

На почетку	7
Да ли је Евроамерика разумела проблем Југославије и положај Срба у њој?	14
Садистичко кажњавање српског народа	24
Евроамеричка политика гази сопствене принципе	34
Да ли ће неправда санкција икада бити осуђена?	40
Санкције – средство заустављања српског развоја	44
Европа и неугашени етнички вулкан на Балкану	60
Извештај међународне кризне групе о СР Југославији: Србија	63
Демократија по Европској унији	70
Европски учитељи демократије.....	75
Ко је почео рат у Југославији?	79
Лице и наличје закључака Контакт групе.....	84
НАТО бомбардовање демократије.....	88
Шта Евроамерика подржава на Балкану	97
Западна демократија и западна диктатура	101
Зашто европска јавност ћутке гледа разарање Србије	104
Демократска коминтерна у Европи	107
ЕУ појачава дискриминацију Срба.....	110
Хашки амбис неправде	113
Србија и „међународна заједница” – терет историје или демократије.....	117
Хаг над Србима.....	130
Шта Запад подржава на Косову?	133

ЕУ држи кључ, не Србија	136
Косово и европске вредности	139
Славој Жижек у улози чувара косовског суверенитета	142
Тони Блер и демократија.....	145
Бедна филозофија Бернарда Анри Левија.....	148
Немачки захтеви и ограничење слободе мишљења.....	150
Западна демократија и сила.....	153
Европска наслеђа у дезинтеграцији српства	160
Санкције ЕУ Русији и Србија	179
Шта Србија да „међусобно” призна?	183
Ђосићева критика Америке и Запада због подршке косовским Албанцима	186
Слободна Србија и Европска унија.....	192
Европа (западна) и Јасеновац	195
ЕП – поништавање српске слободе	198
Српске муке са бизмарковштином.....	200
Наоружана демократија која се шири	203
Зашто је Америка проблем за свет?	206
О суштини западне политике према Србији и Косову	209
Одакле извиру омразе према Србима?	212
Западне вредности на папиру и у стварности	229
78 дана рата против Србије и Ћ. Борељ.....	233
Политички нарцизам Америке.....	239
Уједињене нације и геноцид.....	243
Хашка суђења, Сребреница 1995, Појас Газе 2023.	248
Слобода изван Европске уније	255
11 теза против уласка Србије у ЕУ	258
Политика натољена лажима	264
НАТО – четврти Рим.....	271
На крају: борба за слободу и једнакост се наставља	275
Белешка о аутору	279

НА ПОЧЕТКУ

Исаковичи и српски војници су „красни и поштени људи али не могу да забораве прошлост”.

Црњански, *Сеобе*, друга књига

Какав је однос Запада (ЕУ и САД) према српском народу? Историјски различит али од 1990. године, у различитим облицима наглашено против српских интереса, права и слободе. Неколико кључних етапа западне политике према Србима треба увек истицати: 1) одлучна дезинтеграција СФРЈ по републичким границама а не по основу права народа на самоопредељење, 2) увођење тоталних, садистичких санкција под капом УН 1992. године, које су угрожавале живот нације, 3) противно свим међународним правима НАТО бомбардовање 1999. године, 4) незаконито и насилно признавање Косова и Метохије државом 2008, године, 5) подршка етничком чишћењу (протеривању) Срба из Крајине, Хрватске и Косова и Метохије, 6) Срби у Републици Српској сатанизовани су и осуђени за „геноцид” у Сребреници, и под сталним притиском после Дејтонског мира, 7) Хашка суђења на којима су Срби осуђени на 1.138 година затвора, а ниједан Хрват, ниједан Бошњак за злочине над Србима, 8) стални притисци на спољну политику Србије према Русији (санкције) и Кини, 9) финансирање оних НВО које подривају легалну и легитимну власт у Србији. Ово су историјске и политичке чињенице о јуришу западне политике и војске на српски народ. Да ли су то чињенице и за западне антисрпске центре али и за групе еврољубитеља у српском народу?

Нису. А нису зато што је њихово политичко знање и мишљење у тесној повезаности са интересима, вољом, осећањима а не са начелима једнакоправности и истине. Чулно искуство не постоји за западне актере разарања српства. Када је реч о српском народу у протеклих 30 година Запад је користио предрасуде, идеолошке слике, митске обрасце уз ослонац на сопствене геополитичке и економске интересе. При том је кривотворио чињенице и користио појмове са значењима која су функционизована (бомбардовање градова и убијање грађана је „коллатерална штета“; рушење међународног права је оправдавано „хуманитарно“).

Ко је у тој борби Давида и Голијата користио истину а ко лаж? Запад, разуме се, неће признати да је обилато користио лажи о Србима; његов аргумент је економско богатство, технологија и војна сила. Онај ко држи до вредности објективног знања (чињенице и појмови) лако ће доказати да је истина о догађајима о којима је реч, на српској страни.

Тридесет година Србија и српски народ су изложени мрежи отровног паука. Разуме се, ту мрежу не плету сви чиниоци западне политике и јавног мишљења. Критичка реч о западној антисрпској политици односи се на оне који држе те конце па их предају у руке наследницима.

Али да подсетимо на почетак политичко-војног разарања српског народа. Главни актер је скуп западних држава и влада (Европа и САД) са, на разне начине, придруженим владама Источне Европе (бивше чланице Варшавског пакта). У протеклих 30 година Србија и српски народ су били „камен у ципели“ уједињене Европе. Зашто? Због своје борбе за национална права и слободе.

Крај двадесетог века обележила су два политичко-историјска догађаја. Први се догодио 1989. са рушењем берлинског зида као симболичким укидањем једнопартијског комунистичко-социјалистичког система власти. Тај догађај је произвео низ далекосежних унутрашњих и међународних по-

литичких последица. Бивше источноевропске комунистичке државе су почеле убрзано да пресвлаче идеолошко и политичко одело: ослобађале су се идеологије комунизма и при том усвајале капиталистички друштвени систем или оно што се појмовно изражава као „грађанско друштво”. У овом дубоком друштвеном и политичком заокрету историје, Запад је себе видео као победника у борби са Истоком, а ту победу је тријумфално именовао као победу либерализма и демократије над тоталитаризмом и комунизмом.

Други историјски догађај са тешко предвидљивим последицама десио се 24. марта 1999. године, када су државе НАТО савеза, (њих 19 са неједнаким учешћем) без објаве рата, започеле бомбардовање српског народа и свих грађана СР Југославије (претходила су краћа бомбардовања РС Крајине и Републике Српске). Са најмодернијом техником за нападе из ваздуха и са мора, НАТО војска је за два и по месеца даноноћног бомбардовања изручила 23.000 тона експлозива што је равно атомским бомбама. Једно питање још чека одговор: како објаснити чињеницу да за само десет година, после правог идеолошког и политичког тријумфа над Истоком, који је „добијен без зрна метка”, Запад посегне за толиким оружјем да бомбардује Србе? Зашто је прихватио ратна средства у решавању „српског проблема”?

Није лако одговорити на ово питање. Ако је Запад толико самоуверен у своју идеолошку легитимацију, откуда потреба за војном силом? Зашто војним средствима отима део територије (покрајине) из састава Републике Србије? Зашто му је сметала СР Југославија, која је, треба подсетити, имала све демократске институције као друге европске државе али не и национално-вредносни систем? Кључни елементи одговора на ово питање могу се наћи изван српског народа, у концепту америчке и западноевропске спољне политике (идеологији глобализма).

Рат Запада против српског народа је дуго припреман. Од 1990. када су поверовали својим предрасудама да је Србија

остала комунистичка држава, иако је свакоме морало бити јасно да су уведене парламентарне институције. Западу се није свиђала власт која брани целину народа па су почели медијски да сатанизују српски народ, а често је антисрпство постајало расистичко антисрпство.

Антисрпска политика Америке и Запада резултат је њиховог одбијања да српском народу у току разбијања СФРЈ, признају иста права као другим чланицама. Када нису успели у вишегодишњим настојањима да приволе Србе на преузимање пројеката западног цепања сопственог националног бића, они су посегли за бомбама како бих их казнили и уништили. Они су ратом хтели да покоре Србе. У таквим историјским ситуацијама, држава се брани или предаје у руке освајачима.

У западној стратегији према Србима основни циљ је да се Срби ослабе економски, војно, политички па и територијално. Од 1990. до 2024. на делу је једна антисрпска политика већинског дела западне политике, медија, интелектуалних група која је само мењала средства. Под окриљем западне или евроатлантске политике Срби су истерани из Хрватске и Косова и Метохије, а Република Српска је под сталним притиском одузимања надлежности које је добила миром у Дејтону. Против српских виталних националних и државних интереса, користе се бомбе и демократија.

Разнолика острвљеност западне политике према Србима у протеклих тридесет година омогућила је великим делом и руска владајућа елита. Она је на необјашњив начин раскрчила наслеђе из Другог светског рата и предала у руке НАТО-у чланице Варшавског пакта „без испаљеног метка”. Горбачов ништа није учинио да се задржи „равнотежа сила” у свету, и тешко је објаснити да је тако нешто могао да уради вођа једне велике државе. Човек се мора питати зашто је пало 20 милиона Руса у том рату? Да би поново постали предмет потенцијалног освајања? Нема никакве дилеме да руска политика на челу са Владимиром Путином, покушава да ис-

прави грешке претходних владара из Кремља. Нова државна политика Русије, јасно увиђа у ком правцу се креће светско друштво после бомбардовања Срба.

Ноам Чомски у својој познатој књизи „Шта то у ствари хоће Америка“, поред разоткривања лица политике која хоће да влада светом, указује на неке проблеме и средства која планери такве политике предлажу. Џорџ Кенан, шеф стратешког тима у Стејт департменту до 1950. године заступао је опцију непосредне употребе силе у америчком спољнополитичком деловању зато што „ми имамо око 50% светског богатства, а само 6,3 % становништва“. Овакав однос, правилно је закључио Кенан, не може се задржати миром и демократијом, већ војном силом.

Тек у светлу оваквог концепта западне спољне политике може се разумети њено антисрпство. Ношена илузијом да све европске државе и народи треба да политички буду ЈЕДНО, суочила се са државом и народом која није спреман да прода свој суверенитет, при чему није затворила врата за политичку и сваку другу сарадњу са светом.

И после 2000. године, отровни паук Запада наставља да плете мрежу над Србима са другим меким средствима: толерише насиља косовских Албанаца над Србима, чувају све последице лажног бомбардовања 1999, делови западног бизниса улазе у Србију, представници ЕУ долазе са насмејаним лицима, а испод жита финансирају посредством делова НВО сектора подривачке активности против легалне и легитимне власти од 1990. до 2024. године.

А српски човек се пита: каква је то демократија која војном силом хоће да решава проблеме у другој држави? Делови западне политичке и војне елите је отворено поздрављао патње кроз које су Срби пролазили. И каква је то ЕУ када тражи да једна нечланица (Србија) примењује мере које доносе чланице? То је негација колективне слободе а без слободе нема националног морала. Да ли ће се мрежа отровног паука покидати у борби са Србима?

У овој књизи сабрани су моји тродеценијски текстови о антисрпској политици већинског Запада. Године назначене испод текстова сведоче да је реч о континуитету и доследном критичком ставу о западној политици према српског народа. Чињеницама и појмовима оспоравао сам дела, ставове, вредности, понашања разних актера западне производње српских несрећа и трагедија. Другим речима, нисам могао сазнајно и морално да пристанем на њихову „истину” и српском народу, као ни на придружене љубитеље Запада у Србији који су пуни похвала за њихову нормативну слику. При том, прескачу блиску прошлост и садашњост па скачу у футур уједињене Европе.

Књига није резултат систематског, методски изведеног знања о односу Запада према српској политичкој стварности већ плод слободног размишљања о догађајима, личностима и политичким вредностима у последњих 30 година. Држао сам се чињеница и искуствене евиденције; са циљем да се проникне у јавна и скривена *значења* западне политике према Србима. Показало се да су у основи ових антисрпских значења – демонстрација свих облика моћи, кажњавање, мржња – две функције: дугорочно мењати колективну свест српског народа (начин мишљења, осећања, правна свест, обичаји, морал, религија), а краткорочно произвести власт по западној вољи уз помоћ демонстрација, политичке корупције, „грађанске непослушности”, спонзорисања уличних протеста против легалне и легитимне владе.

У неким текстовима је јача у другим слабија аргументација. Такав приступ је диктирао писани медиј – дневне новине (Политика, Новости), недељници (Печат), стручни часопис (Нова Зора, Социолошки преглед), књига. Трудио сам се да у свакој критичкој анализи задржим смирен тон и појмовни језик у оквиру социолошког и политичког знања. Ослањао сам

се у теоријском погледу на разне књиге а посебно на Токвилову *Демократију у Америци*, Шпенглерову *Пројаси Запада*, Кинову *Демократија и медији*. Разуме се и на моје: *Социјализам и могућности реформе* (1989), *Друго лице демократије*, 1998, *Невоље демократије у Србији*, 2002, *Родомрсци*, 2009, *Родољубци и родомрсци*, 2013, *Демократија и бомбардовање*, 2014, *Друштвено ангажован у Србији*, 2016, *Срби и антиширеанизам*, 2020.

Београд, лето 2024.

ДА ЛИ ЈЕ ЕВРОАМЕРИКА РАЗУМЕЛА ПРОБЛЕМ ЈУГОСЛАВИЈЕ И ПОЛОЖАЈ СРБА У ЊОЈ?

Политичка делатност није само заузимање ставова о дневној констелацији догађаја. Њена мисао укључује знање о историји, психологији, социологији, култури. Државник и политичар не може да се укључи у националне јавне послове без ових сазнајних претпоставки. А шта тек рећи о спољнополитичким аспектима политичког посла.

Југославија је била од свог стварања 1918. предмет различитих дискусија својих грађана а за многе је била политичка загонетка коју нису успели никад да одгонетну. Они који су знали дубље политички да мисле могли су још у време Краљевине Југославије да закључе да је створена једна несрећна држава у Европи, и да као таква неће имати будућност. У њеним границама се сплело више историја, старих и младих националних заједница и супротстављених религија. Њени *регионализми* су били јачи од свих модерних државотворних концепција. Културни обрасци народа који су ушли у састав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, изграђивани су на религији уз континуирану бригу за свој језик и идентитет.

Подношљиви конфликти у Краљевини Југославији су у социјалистичкој Југославији идеолошки „превазиђени” док су у стварности појачавани. На седницама високих комунистичких форума мењане су историјске чињенице и прављене нације од географских појмова и вере. Тако се оно што постаје историјским процесом и што има дубоке традицијске

корене, за тили час правним декретом трансформисало у нацију. Разуме се, на штету Срба (и донекле) Хрвата.

Југославија је од свог стварања била структурно противречна држава. Она није могла да пронађе политичке институције које би биле општеприхваћене, несрпске културе су се грчевито бориле за властити културни идентитет, а на државе у окружењу се гледало различито. Структурне тензије југословенске државе су решаване између два рата пројектом југословенства а после 1945. идеологијом комунистичког „братства и јединства”.

У краткој историји југословенске државе, највећа загоњетка за писца ових редова је политичко понашање Срба у новој држави. На основу великог броја истраживања може се закључити да је политичка свест Срба о властитом положају у Југославији као и однос према тој држави пролазила кроз дуже фазе обожавања и краћа разочарања у нову државу. Њен процес сазревања је био ужасно спор и запрепашћујуће амбивалентан.

У српској науци је неистражен проблем спремности Срба да се одрекну властитог имена зарад југословенства. Тешко је објаснити чињеницу да се интелигенција једног народа са дубоком историјском традицијом са, малтене одушевљењем спрема за ново, крајње неизвесно преименовање у југословенство. Еуфорија српског југословенства после 1918. била је погубна не само за перспективу вишенационалне државе већ, како се показало и за сопствене националне интересе. Срби су у Краљевину СХС ушли као Југословени. Зашто нису ушли као Срби у Југославију – то је питање без ваљаног одговора?

Митски однос Срба према новој држави имао је један извор у реалности Првог светског рата (касније и Другог светског рата). Жртве српског народа у два светском рату биле су огромне. Милион гробова у Првом и око 600.000 геноцидно убијених Срба од хрватских усташа у Другом, цена је којом су плаћене слобода и државно јединство српског народа у окви-

ру Југославије. Вековни сан о политичком уједињењу расејаног српског народа по балканским просторима, био је остварен. Влада Краљевине Србије, ставила је до знања светској јавности 1914-1915. да је циљ рата Србије против централних сила (Аустроугарске и Немачке) ослобађање и уједињење свих Срба, Хрвата, Словенаца у једну државу.

Околност да су Срби били најбројнији у Југославији, али и да су били етнички измешани са другим народима пресудно је отежавала њихову територијалну и националну хомогенизацију. Свест о властитим жртвама и тежња за учвршћивањем веза између српског народа у деловима Југославије и матице, свакако је била фактор политичке резервисаности, одбојности па и непријатељства, пре свега већих делова хрватског народа према српском интересу у Југославији. Њихов положај је из речених разлога био инфериоран у Краљевини Југославији. Комунистичка поправка прве Југославије изведена је објективно на штету српских интереса. Посредством република и покрајина слабила је правноинституционална веза између Срба и Србијанаца. Разуме се, тај процес сепарације српског националног бића није могао да траје *ad infinitum*.

Делу српске интелигенције требало је седам деценија да критички размотри национални и државни биланс заједничке државе Југославије. Подсвесна амбиваленција према југословенској држави је доведена до политичке свести. Нагло је откривена чињеница да је брига за југословенску државу темељито плаћена нерефлектовањем српског националног интереса. У тренутку када је српска интелигенција почела да мисли о улози и положају властитог народа у социјалистичкој Југославији, покуљала је негативна меморија у којој су Срби стално били на губитку. Два последња века јасно потврђују процес растакања српског националног бића. Под снажним притиском католичке цркве и већинског етничког окружења делови српског народа постају чинилац хрватског интереса. Треба подсетити да је идеолог и творац хрватске

државности Анте Старчевић по мајци био Србин. А последњи доказ кроатизације Срба је симболика присуства кошаркаша Стојка Вранковића Туђмановом подизању хрватске заставе на книнској тврђави. Може ли бити већег пораза индивидуалне националне свести и поноса, од учешћа у пира над искорењивањем народа коме рођењем припадаш?

Негативна политичка меморија се пробудила свом жестином у Босни. Сећања на веру и проверу је постала свест о неизвесној будућности. Прелазак дела српског народа на ислам болно је место српске историје.

Политичка индивидуализација Македоније нема поуздану прошлост, у чему се слаже српска, бугарска и грчка политичка историографија.

Крајем деведесетих година, српска политичка и национална мисао се нагло освестила о билансу вишедеценијског растакања српског националног бића и његове културне баштине. Српски језик је изгубио свог господара и постао предмет преименовања и насилних конструкција.

У егзалтираној артикулацији српских националних и политичких губитака било је, по природи ствари, претеривања, увеличавања, драматизовања. Али, рационални поглед на ствари није могао да игнорише чињенице озбиљног српског незадовољства властитим положајем у југословенској држави. Разлика између српског, с једне стране, и хрватско-словеначког, с друге стране, незадовољства југословенском државом огледа се у томе што је српски проблем *избио на* ило и силовито на позорницу државне политике а хрватски и словеначки је имао свој континуитет од 1918.

Са разноликом артикулацијом српског проблема ушло се у кризу, а затим распад југословенске државе. Сређивање националних рачуна 1990. није могло да се обави на нивоу републичких аргумената. Форсирање тог критеријума од стране домаћих и иностраних критичара српских интереса погађао је најосетљивије место српског националног бића: дубоку по-

литичку психологију његових историјских тежњи. Легитимни национални интереси несрпских народа у Југославији, апсолутизовањем републичког аргумента морали су да се сударе са српским легитимним правима на независност.

Оспоравање српских права чињеницом да су у Србији остали делови несрпских народа који би требали да имају иста прва на национално јединство, само је привидно уверљиво.

Први аргумент је легалистички. Словенци, Хрвати, Македонци и Муслимани су се по републичком критеријуму отцепили од међународно признате државе Југославије. Србија и Црна Гора то нису учиниле из чега следи да националне мањине нису биле суочене са пројектом стварања независне државе Срба и Црногораца. Мањине у Србији би могле да следе пример Срба из других југословенских република да се неким случајем Србија одлучила на насилну сецесију из Југославије.

Дипломатски напад међународне заједнице на српске националне интересе у распадајућој Југославији налазио је у тој тачки упориште: Срби траже права за Србе изван Србије а ускраћују иста права несрпском становништву у својој држави, при чему се мислило на косовске Албанце. Та вештачка паралела није рационално одржива. 1: Срби су живели у једној међународно признатој држави, Алабанци са Косова нису. 2: Срби нису донели одлуку о сецесији, из чега следи да Албанци нису могли да формулишу своје захтеве за сепаратизмом. 3: Коначно српскоалбански компромис о Косову је реалан. Ни Срби ни Албанци неће се одрећи свог појма о Косову и у најгорем случају могућан је демократски договор о подели територије уколико Албанци не желе да живе са Србима. Та идеја има у Србији све више присталица, при чему треба бити начисто да линија поделе може ићи иза Пећке патријаршије, Дечана и Грачанице.

Други стратешки напад на идеју српских, национално уједињујућих тежњи концентрише се око увезеног критеријума

националне семантике. По том критеријуму Срби нису сме-ли да формулишу идеје о властитом националном јединству пошто су то исто могли да учине и други народи у етнички хетерогеној држави Југославији. Понекад се овај критеријум везивао за искуства других европских нација и државе.

Проблем са овим критеријумом је у томе што превиди чињеницу да други то *нису* учинили. Тешкоћа овакве аргументације је у томе што хоће да унификује оно што је особено, непоновљиво и јединствено за једну културу. У кругу политичких специфичности налази се и историја мултинационалне државе, а то значи да у Југославији нису живели народи исте бројности, а ни народи исте заслуге за стварање те државе. Формални критеријуми могу бити рационално засновани али у реалности социјалног живота снажно делују национална историјска свест и колективне психологије државотворних жртава и постигнућа.

Оно што посебно измиче формалним приговорима српским националним интересима тиче се *значења* националне слободе и јединства. Немају сви народи иста значења темељних људских и колективних вредности. У историјском искуству нације су изградиле своја схватања слободе, правде, јединства и у складу са тим обрасцима се понашају. У неким обрасцима је више разума, у другим више митскопоетске свести. Неки су спремни да гину у великом броју за ове вредности, други су приправни за пасивно мирење са покушајима угрожавања ових идеала.

Срби су народ који је током читаве своје историје ратовао против окупатора њихове слободе и државе: свест о губитку државе надахњивала је народну памет. Притисак османлијске државе гурао их је демографски на север и запад балканског полуострва, где су се мешали са другим народима. Све те историјске околности погодиле су обликовању српског национализма, односно свести о угрожености српског националног јединства.

Ове кратке, општепознате напомене о значењима српске политичке свести уклањају се из поља разумевања критичара српских интереса. Уместо да потраже унутрашње покретаче српског националног понашања они га подводе под некакве кабинетске конструкције. Ако су Срби били спремни да гину за стварање Краљевине Југославије, ко је могао да им оспори борбу за остајање у држави коју су биолошки немерљиво скупо платили. Другим речима, ако су Срби оружјем покушали да сачувају своје национално јединство, а други нису били спремни, по ком критеријуму они могу да се изједначе. Та канцеларијска лекција би личила на прекоревање већине европских народа што нису пружиле оружани отпор Хитлеровим окупационим трупaма 1939-1941.

Када се 1990. почела најављивати разградња социјалистичке Југославије по националним мерилима, Срби су реagoвали нагонски: помисао да ће тековине историјске борбе бити избрисане као да није било трагичне прошлости, покренула је на разне начине српско национално биће у Хрватској и БиХ. Припремање међународног признања Хрватске, код Срба је отворило дилему – остати на својој вековној територији или отићи из Хрватске. Били су то дани и месеци огромних, изузетно тешких националних и егзистенцијалних одлука. Ниједно решење није могло добити консензус, просто зато што је тако нешто неостварљиво. У такве историјске ситуације уплетен је сваки појединац са свим својим животним пртљагом.

Срби у Хрватској су решили да силом заштите своја национална права на слободу и независност. Они нису кренули на Загреб, а у подршци Срба из Крајине нема ништа чудноватог. Која модерна национална свест би пристала на одрицање од интереса дела своје нације у истој држави.

Евроамеричка политика и јавност пребацује Србима употребу силе (а Хрватима и Муслиманима који су илегално увозили оружје?) у циљу заштите својих права, при чему свесно